

[Tønnesen.]

inde må kalde sig lærer, eller rettere: en lærerinde er ikke lærerinde, en lærerinde er lærer. Sådan hedder det officielt nu. Det synes jeg egentlig er at nå vidt, at man nu ikke engang er en „inde“ mere.

Der blev talt om en international kvindekongres, der skal holdes et eller andet sted i denne verden. Jeg håber sandelig, at dette land vil blive repræsenteret, for jeg tror på, at de kvinder her i landet, der er veltalende — og det er den slags, som vil komme ud til sådan en kongres — vil kunne lære en masse fra sig over for folkeslag, som lider under, at der ingen ligestilling er kvinde og mand imellem, sådan som vi kender den her i landet. Hvis der kommer nogen ud her fra vores lille land, så håber jeg på, at de øser ud af de mange erfaringer, de har.

En af damerne — jeg kan ikke huske, hvem det var — sagde, at der var så mange kvinder, der ikke havde fået en uddannelse. Jeg beder vedkommende om at huske på, at der også er massevis af mænd, som ikke har fået nogen uddannelse, og som går omkring i stillinger, som de ikke er særlig tilfredse med, simpelt hen af den årsag, at de kan ikke få de mere attraktive stillinger, for de kunne af en eller anden årsag ikke i deres ungdom få en uddannelse.

Deltid og flexetid er der vel ingen, der kan være uenige i. De, der står mig nærmest, er på flexetid, hvor de er ansat, og jeg tror nok, at flexetiden er på vej ind i vores samfund, selv om det måske kommer langsomt. Det må så absolut være et gode for de kvinder, der både har et hjem og en arbejdsplads at tage sig af.

Der er også blevet sagt noget om, at man ikke vil acceptere dette med, at manden er overhovedet. I den seneste tid har jeg bemærket mig — nogle ulykkelige tilfælde ganske vist — at når disse kvinder, som er kommet ud for en ulykke, har henvendt sig for at få hjælp, så har det ikke været til kvinder, men det har været til mænd. Vi kan ikke acceptere noget med „overhovedet“, men jeg har indtryk af, at kvinden fortsat ønsker en form for beskyttelse, og den bør hun også have. Jeg har også indtryk af, at kvinden, når hun kommer ud for ulykker af den ene eller den anden karakter fortrinsvis henvender sig til mændene for råd og dåd og hjælp og vejledning.

Inge Krogh (KrF):

I modsætning til fru Kirsten Jacobsen synes jeg egentlig, at det er ganske godt at få disse ting diskuteret igennem. Det er ganske klart, at er man arbejdsløs, så tænker man ikke på andet end på at få arbejde; men denne debat er dog noget, der vedrører hele samfundet — selvfølgelig ganske specielt den ene halvdel, kvinderne og børnene.

Der er gjort et meget grundigt arbejde af den kvindekommision, der har været nedsat, og det er også påvist, at kvinderne på mange måder er underkendt. Jeg tror ikke det så meget er i lovgivningen, kvinden ikke er anerkendt, men det er på grund af tradition og vaner, at kvinden ikke anerkendes. Som bekendt er der biologiske forskelle på mænd og kvinder. Det er kvinden, der skal føde og amme børnene, og derefter siger traditionen og sædvanen, at så er det kvinden, der er bedst til at passe børnene og bedst til at opdrage børnene. Det vil jeg meget stærkt tage afstand fra. Jeg mener gennem personlige erfaringer at have set på den institution, hvor jeg har arbejdet, at mænd har akkurat lige så store evner for at passe børn, også ganske små børn, spædbørn, hjælpeløse børn, og derfor tror jeg, vi skal væk fra dette.

Vi er i kristeligt folkeparti absolut ikke enige, når det i betænkningen gang på gang står, at der skal være så mange vuggestuer og børnehavepladser som muligt, og at de helst skal være gratis. Det mener vi ikke er godt for samfundet. Samfundets fremtid, det er vores børn, og vi mener, det er meget betydningsfuldt, at barnet vokser op i trygge omgivelser, altså med én eller to personer som absolut nøglepersoner, som det knytter sig meget stærkt til. Derfor vil kristeligt folkeparti engang, når der er mulighed for det, fremsætte et forslag om, at der til familier med børn skal udbetales en sum, som svarer nogenlunde til, hvad en institutionsplads koster. Familien kan så selv bestemme, om den vil bruge disse penge til at betale en institutionsplads — for så skal institutionspladserne selvfølgelig betales — eller den vil bruge dem til, at enten faderen eller moderen bliver hjemme hos børnene. I det øjeblik det virkelig går op for samfundet, hvor vigtigt det er de første år for barnet at få et trygt hjem, da tror jeg, det arbejde vil blive så anerkendt, at